

[Gunhild Due.]

der sker, hvis et barn bliver sygt fredag morgen. Man må jo i hvert fald sikre sig, at der er mennesker på disse skolehjem, som kan passe syge børn også i weekenden. Det er selvfølgelig kun en lille praktisk ting.

Der er imidlertid et afsnit, som også den ærede ordfører for de radikale var inde på, og som bekymrer mig lidt mere. Det er det afsnit, der drejer sig om ungdomsskoler, og hvori der står, at der er behov for oplæring til gartneri, da der er så mange gartnerier på Fyn. Ja men det kan da ikke være det, der er afgørende. Når vi nu ofrer så meget, som vi gør og vil gøre i årene fremover på arbejdet for de udviklingshæmmede, så må vi også tage skridtet fuldt ud og forsøge at skabe arbejdsmuligheder for dem lige netop på de områder, som den enkelte, der er under forsorg, helst vil beskæftige sig med, altså ikke bare tage hensyn til, at der tilfældigvis er behov for arbejdskraft i de fynske gartnerier. Det er da helt klart, at der altid vil være nogle, som netop kan lide det arbejde, og de skal naturligvis så beskæftiges og oplæres i faget gartneri, men det må være sådan, at det er elevens ønske, der er afgørende.

Det samme kan siges med hensyn til pigernes husholdningsuddannelse. Der står ordret i betænkningen, at der på Fyn er et meget stort behov for oplæring af unge piger i husholdning — ja, hvor mon der ikke er det? Det er der jo alle vegne — og man foreslår derfor en ungdomsskole med husholdning som væsentligt fag. Heller ikke her kan det være afgørende, at man mangler unge piger i de forskellige husholdninger; det må være pigernes lyst til at arbejde, der er afgørende for, hvad de vælger, og jeg er helt enig med den ærede radikale ordfører i, at her hænger man nok noget i traditionerne. Man har i alt for høj grad hidtil set husgerning som den eneste udvej. Det er da helt klart, at de, der har lyst, også skal have lov til at gå den vej, men der skal også bydes dem andre muligheder, og man skal nok holde øje med, at pigerne

får de samme muligheder tilbudt som drengene. Når det er sagt, må det dog tilføjes, at både drenge og piger vil have godt af en vis grundlæggende husholdningsundervisning, nemlig med henblik på, at de måske selv kan eller skal klare sig i et værelse eller oven i købet i en lejlighed, at de altså akkurat ligesom andre unge har et behov for at have lidt kendskab til husførelse.

Jeg har i øvrigt med interesse bemærket mig, at man lidt senere i betænkningen går ind for, at de, der allerede er placeret i erhvervslivet, skal have en slags genoptræning, en mere industriel oplæring, en efter-skoling, som vil sætte dem i stand til at tjene mere, end de gør nu, og forbedre deres sociale position. Det er et initiativ, som man må hilse med tilfredshed.

Med hensyn til det principielle spørgsmål, om man bør samle de udviklingshæmmede i store centre eller sprede forsorgen mere, synes jeg egentlig, at den skitserede plan for Fyn må indeholde noget af det rigtige, idet den nok samler de grupper, der ofte er multihandicappede, og de grupper, som har brug for specialthjælp, på ét sted, hvor de hurtigt kan få den specielle behandling, de har behov for. Når man så i øvrigt opbygger et sådant større center af små afdelinger, vil det heller aldrig få det gammeldags institutionspræg, som vi ellers kender. Og når man så spreder de mindre hæmmede ud over Fyn i pensioner, plejehjem, skolehjem, og hvad det nu er, så får de nemmere den naturlige kontakt med befolkningen, som man må ønske sig. Det tager sig i hvert fald ideelt ud på papiret, og vi kan ikke lade os nøje med at sigte mod mindre end det ideelle, når det drejer sig om forsorg for udviklingshæmmede.

Det gælder også, hvis man tænker på de mennesker, som går ind i arbejdet i denne forsorg, at for at bevare og tiltrække de bedst mulige, de bedst kvalificerede mennesker i arbejdet må man give dem gode arbejdsforhold.